

Huaqian Zhang viu i treballa a Barcelona. La seva pràctica combina la creació pròpia amb la producció de projectes de tercers. Ha format part del Departament Exotèric, el programa d'autoformació del MACBA (2017-2018), i de JAI, Institut de Pràctiques Artístiques, a Tabakalera i Artium (2024). Ha impartit tallers a Can Felipa Arts Visuals (2021) i Sant Andreu Contemporani (2023). La seva obra s'ha pogut veure en exposicions col·lectives, com *Mapes d'allò que pot venir*, a Sala d'Art Jove (2022), i també en mostres individuals, com *Tot el mal*, a Malpaís (2023), i *Sobreescalfament*, a Dilalica (2024). Ha rebut el premi Art Jove Creació (2022), la beca Barcelona Crea (2023) i la Beca de Producció d'Hangar (2025). Actualment, és artista resident a Hangar (2021-2026).

de les 18.12 a les 17.48
Cicle d'exposicions
A cura
d'Alejandro Alonso Díaz

Properes exposicions

Michael Kleine
22.04 –
05.07.26

Ghislaine Leung
17.07 –
18.10.26

Victor Ruiz Colomer
30.10.26 –
17.01.27

Camilla Wills*
14.07.26 –
17.02.27

**Exposició al vestíbul de la Fundació Joan Miró*

Per a més informació:

Amb la col·laboració de:

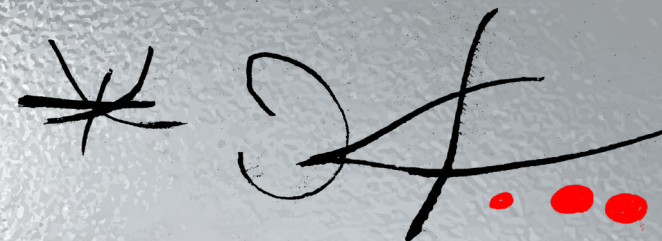
B Sabadell
Fundació

Espai

13

Huaqian Zhang
ARNA

06.02 –
06.04.2026

Fundació Joan Miró

Parc de Montjuïc
Barcelona

Centre d'Estudis
d'Art Contemporani

Huaqian Zhang

ARNA

L'Espai 13 presenta *ARNA*, la primera exposició institucional d'Huaqian Zhang.

Guiada per la tremolor d'una arna, la instal·lació entrellaça narratives quotidianes i l'escala de l'industrial per aprofundir en la pertinença, l'estranyament i la naturalesa espectral de certs objectes. Una gran escultura tèrmica, realitzada amb materials, gestos i processos estandarditzats, funciona com a sistema d'escalfament de l'espai i eix central de l'exposició. Fluctuant entre diverses intensitats i durades de llum i calor, genera diferents graus de proximitat i visibilitat que permeten observar el llindar que s'obre entre la reproducció i la creació, fent visible allò ja existent.

Com a objecte habitualment associat amb l'arribada del fred i amb l'aparició d'estructures que s'estenen des dels interiors domèstics fins a l'espai urbà de les terrasses, el radiador evoca un moviment cap a dins i cap a fora de l'espai. La temperatura imposada pel circuit tancat de la institució adquireix a la sala de l'Espai 13 un registre més ampli, que anticipa el buit físic i estructural pel qual s'estenen so i calor.

Huaqian Zhang treballa principalment amb escultura, so, tèxtil i vídeo, produint instal·lacions que alteren la relació entre agència, dependència i desig. Intercanviant aquests vectors com un exercici de sintaxi, el seu treball produeix condicions somàtiques i afectives que fan visibles fluxos, estructures i espais sensibles ja existents.

Alejandro Alonso Díaz, comissari del cicle

CONVERSA:

Alejandro Alonso Díaz:

Recordo que la nostra interlocució va començar a partir del teu text «Overheating». Si bé la instal·lació que es presenta ara a l'Espai 13 pertany a un cos de treball diferent, aquest punt de partida ha estat especialment generatiu. [*...l'amor provoca fricció / la fricció provoca calor / la calor provoca dolor / el dolor provoca tendresa / la tendresa provoca l'amor...*], la frase que marca el ritme del text, el dota també d'una estructura circular. És una mena de cicle de retroalimentació. La temperatura apareix com una manera d'articular allò estructural i allò sensible, i aquesta pulsio somàtica també és present en la instal·lació de l'Espai 13.

Huaqian Zhang:

Hi ha alguna cosa de temperamental en el fet de treballar amb calor, com quan les nostres emocions es veuen afectades pel canvi de clima. La calor accelera la transformació i el fred conserva l'estat de les coses. Tu imaginaves una sala plena de calefactores, però vam haver de descartar-ho per por que no fos un malbaratament energètic. Amb tot, se'm va quedar gravada al cap la imatge de la incandescència, el seu efecte maximalista, la capacitat de canalitzar tanta energia en un material perquè canviï d'estat, fins al punt en què comença a brillar i a emetre calor. Com que no era possible col·locar molts calefactores a la sala, vaig decidir fer-ne només un, però molt gros. Escalar la mida de l'objecte és com mirar la cosa molt de prop, o com fer-se petita davant d'ella.

AAD:

Aquest canvi d'escala actua de manera similar a l'estructura cíclica d'«Overheating». Totes dues es resisteixen a la categorització alhora que contenen una insistència en el sentiment –recordo ara les referències al pop en unes quantes converses nostres, o la resposta emocional a unes certes cançons. Hi ha una atenció molt acurada envers la trobada emocional amb l'obra i les circumstàncies en les quals es dona aquesta trobada. L'adrenalina, el desig o la melancolia són estats sobre els quals transiten l'obra i, en general, la teva pràctica, i potser això es pot llegir com alguna cosa que es declina cap a allò romàntic, amb la seva pulsio de vida i de mort. Podries parlar més sobre això?

HZ:

El que m'interessa del pop és la seva capacitat de contagi. Com una llegenda popular que s'explica i va de boca en boca, un mem que es fa viral o una cançó encomanadissa. Un element pop ve d'allò mundà, es distribueix en massa, circula rizomàticament i és fàcilment identificable i apropiable. Últimament penso com seria l'art *hyperpop*, no tant per definir una estètica concreta, sinó per la curiositat per com es tradueix aquesta sobrecàrrega emocional en la matèria. El que vull dir aquí podria cantar-ho amb qualsevol cançó d'amor, però em fa molta vergonya.

AAD:

Els bucles que es generen en aquestes transaccions entre emoció i matèria, interior i exterior, em porten a imaginar el cercle com un forat, i aquesta estufa gegant com un artefacte perforador. *A Animal Joy: A Book of Laughter and Resuscitation* (Alegria animal: un llibre de riures i ressuscitació), Nuar Alsadir diu: «Si ens resistim a alinear els nostres interiors amb l'ordre social, crearem obertures des de les quals créixer espontàniament.»

Saps el tipus de forats que s'obren quan acostes un encenedor al plàstic? És una cosa així.

HZ:

Sí, sé de quina mena de forat em parles... Et refereixes a aquell moment en què alguna cosa es desenganxa de la realitat, com si perdes consistència, es difuminessin els contorns i entrés en un estat encara per definir. El foc és tan atractiu que la mirada es queda aquí i tota la resta deixa d'existir. Hi ha una bellesa inquietant en la destrucció. Però si concentres tot el teu amor en un sol lloc, t'acabaràs cremant.

**Extracte de la conversa
entre l'artista i el comissari.
Llegeix la conversa
completa aquí:**

ARNA s'ha produït amb la col·laboració d'Arnau Sala Saez i Skyland Dallal Rice (so), Emma Prats i Indiana Pumar (patronatge i confecció), i Mikel Adán i Joan Bennassar (muntatge).